

Arrest

nr. 177 657 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart een soennitisch Iraaks staatsburger van Arabische afkomst te zijn, afkomstig uit Bagdad. U woonde er met uw echtgenote A.(...) H.(...) I.(...) S.(...) (OV (...)). Nadat u een bachelordiploma had behaald, ging u aan de militaire universiteit studeren, waar u een bachelordiploma in de militaire wetenschappen behaalde. Vanaf oktober 2008 tot eind 2013 was u gestationeerd in Kirkuk. Nadat u eerder verschillende andere posten had bekleed, werd u uiteindelijk veiligheidsofficier binnen uw fauch. Op 1 januari 2014 werd u overgeplaatst naar Fallujah, waar u ook veiligheidsofficier was, zij het bij een andere divisie. De stad werd op dat moment aangevallen door IS en zou enkele dagen later vallen. Het Iraakse leger trok zich terug naar de rand van de stad. U was een van de weinige officieren die

overbleef binnen uw fauch. Midden 2014 begonnen sjiitische milities zich te mengen in de strijd tegen IS. Zij stonden in een veel sterkere positie dan het verzwakte Iraakse leger. In juli 2014 begon u als officier ook problemen te ervaren met de sjiitische milities, waaronder Kata'ib Hezbollah. Aanvankelijk betrof het diefstallen door militieleden. In uw functie was u met enkele andere officieren verantwoordelijk voor de algemene veiligheid in de zone van uw fauch. U registreerde de incidenten en stelde verslagen op. Op 22 juli 2014 werden er enkele bewakers, soennieten, van een nabijgelegen fabriek ontvoerd door Kata'ib Hezbollah. Enkele dagen voordien was een medeofficier uit uw eenheid, naqib H.(...), in de fabriek geweest en had geëist dat de bewakers zouden vertrekken. Van uw manschappen vernam u dat hij banden had met een leider van de militie. De nacht na de ontvoering werd er zwaar materiaal gestolen uit de fabriek. Deze feiten speelden zich af tijdens uw verlof. Na uw terugkeer naar uw eenheid, merkte u dat naqib H.(...) geen onderzoek was gestart naar de verdwijning van de bewakers. Daarop stelde u zelf een onderzoek in. U kwam te weten dat militieleden met militaire voertuigen naar de fabriek waren gekomen en de bewakers hadden meegenomen richting Bagdad. Negen dagen na de feiten wilde u uw rapport, waarin vermeld stond dat militieleden verantwoordelijk waren voor de ontvoering en diefstal in de fabriek, overmaken aan uw overste, aqid J.(...). Deze weigerde evenwel uw rapport aan te nemen. Op 9 november 2014 vond er opnieuw een ernstig incident met een lid van de milities plaats. Er was ruzie ontstaan tussen een legerofficier en H.(...) S.(...) van Kata'ib Hezbollah, waarop die laatste de officier in het been had geschoten. Ondanks het feit dat de militie gevraagd had om in uw rapport te schrijven dat de officier neergeschoten was door IS, vermeldde u de ware toedracht van de feiten. In december 2014 trachtte u opnieuw een rapport over de misdrijven van de verschillende milities over te maken aan de directie. U passeerde aqid J.(...) en ging rechtstreeks naar de directie. Een officier nam het rapport in ontvangst met de belofte dat u gecontacteerd zou worden, maar dit gebeurde later niet meer. In december 2014 kwamen militieleden een eerste keer naar uw huis in Bagdad om u te waarschuwen. U was zelf evenwel niet thuis op dat moment.

Naast de problemen met de sjiitische milities ontstond in 2014 nog een ander probleem. In juli 2014 vuurde een soldaat, M.(...) L.(...) K.(...), onder invloed van drugs 's nachts op burgers in de stad. U gaf het bevel om de soldaat te overmeesteren en op te sluiten. De ochtend erna bleek dat de soldaat zich in zijn cel verwond had. Hij beschuldigde u ervan deze verwondingen te hebben veroorzaakt. Op 19 september 2014 kwamen leden van zijn stam naar uw vader. Zij eisten een stammenbijeenkomst om compensatie te bekomen. Uw vader weigerde hierop in te gaan en zei dat ze zich tot de overheid moesten richten aangezien u militair was. Hierop diende M.(...) L.(...) K.(...) alsnog een klacht in tegen u bij uw overste. Eind november 2014 werd u vrijgesproken door een onderzoeksraad. Wel zou er nog een procedure ingesteld worden tegen de soldaat zelf omwille van wat hij gedaan had. Op 20 mei 2015 kwamen leden van de stam van M.(...) L.(...) K.(...) opnieuw naar uw huis in Bagdad, waar toen enkel uw vrouw aanwezig was. Omdat het duidelijk werd dat de jongen veroordeeld zou worden, eisten ze opnieuw een stammenbijeenkomst. Ze uitten hierbij eveneens doodsbedreigingen aan uw adres.

Enkele dagen na dit bezoek van de stam kwamen ook militieleden weer naar uw huis. Ook nu was enkel uw vrouw thuis. Ze eisten dat u zou stoppen met het schrijven van rapporten over hun activiteiten en dat u het leger zou verlaten. U bleef evenwel verder werken. Op 8 juni 2015, toen uw vrouw de verjaardag van jullie dochter was gaan vieren bij haar ouders, werd jullie huis beschoten door militieleden. Ruim een week later kwam u terug naar huis voor uw verlof. Uw vrouw zei dat ze genoeg had van de situatie en eiste dat u een oplossing zou bedenken. U overlegde met uw broer in Zweden en kwam tot het besluit dat u het land moest verlaten. U vroeg en kreeg een verlenging van uw verlof en verliet samen met uw gezin Irak op 25 juli 2015. Jullie vlogen vanuit Bagdad naar Istanbul, van waaruit jullie verder trokken naar België. Jullie arriveerden op 27 augustus 2015 en vroegen dezelfde dag asiel aan.

Sinds uw aankomst in België is er nog een bijkomend probleem ontstaan. Samen met u had M.(...) L.(...) K.(...) nog een andere militair beschuldigd, H.(...) A.(...) K.(...). Terwijl u vrijgesproken werd door de onderzoeksraad, was dit bij hem niet het geval waardoor hij zich voor een militaire rechtbank moet verantwoorden. In de periode voorafgaand aan de zitting, die gepland is voor eind april 2016, is H.(...) A.(...) K.(...) eind maart, begin april 2016 samen met enkele familieleden naar uw familie gekomen. Zij houden u verantwoordelijk voor de situatie en vragen zich af wie er voor zijn gezin zal zorgen indien hij veroordeeld zou worden.

Ter staving van jullie identiteit en asielrelaas leggen u en uw echtgenote de volgende documenten neer: jullie identiteitskaarten en die van de kinderen, jullie nationaliteitsbewijzen, jullie huwelijksakte, uw diploma, uw militaire badges, het getuigschrift van een opleiding in 2015 en een opleiding contraterrorisme, uw service card, het administratief bevel na het afwerken van uw basisopleiding, een 'certificate of appreciation' van het '12th military transition team', documenten in verband met uw promoties in het leger, een ontvangstbewijs van een wapen, foto's van u in het leger, beelden van uw manschappen die werden gedood in Fallujah, een brief van de directeur van het bedrijf al-Asmeera,

documenten in verband met de zaak tegen M.(...) L.(...) K.(...), een document van de militaire rechtbank in de zaak van H.(...) A.(...) K.(...), een attest van de rechtbank van Fallujah waarin gesteld wordt dat u getuige was in de zaak tegen een zekere H.(...) M.(...) G.(...), een document van de leiding van de 12e divisie in verband met de oprichting van een onderzoeksraad naar de handelingen van arkan F.(...) H.(...) waarin u diende te zetelen, een bewijs dat u naar de inlichtingendienst werd gestuurd door uw overste, een bewijs van de aflevering van een tankwagen, waarvan u een van de ondertekenaars was, een Belgisch medisch attest aangaande de perinatale periode van uw zoon H.(...) en twee enveloppes.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met sjitische milities, wiens wanpraktijken in Fallujah u had aangeklaagd bij uw oversten en het Ministerie van Defensie, en de stam van een soldaat die u onterecht had beschuldigd van mishandeling nadat u hem had laten opsluiten omwille van strafbaar gedrag in Fallujah. (CGVS 2 d.d.01/03/2016, p.5, 9, 14, 19, 24) Omwille van deze problemen vreest u gedood te worden. (CGVS 2, p.2; CGVS 3 d.d.12/04/2016, p.19) Door de omstandigheden van uw vlucht uit Irak wordt u verder ook beschouwd als deserteur en riskeert u bij een eventuele terugkeer ook te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf. (CGVS 2, p.3) Ten slotte moet een collega van u zich voor de militaire rechtbank verantwoorden voor de vermeende mishandeling van de eerder vermelde soldaat. Hij en zijn familie stellen u verantwoordelijk voor zijn situatie en eventuele veroordeling. (CGVS 3, p.8)

Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u aangebrachte asielrelaas.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen de verklaringen van u en uw echtgenote.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u melding van een aantal bezoeken aan uw huis en uw vader door de stam van M.(...) L.(...) K.(...) en militieleden. Meer bepaald zouden leden van de stam naar uw vader gegaan zijn op 19 september 2014 en naar uw eigen huis – waar toen enkel uw vrouw aanwezig was - op 20 mei 2015. (CGVS 2, p.20, 21) Vervolgens werd uw huis beschoten door een militie op 8 juni 2015. U maakte geen melding van andere feiten tussen 20 mei en 8 juni. (CGVS 2, p.23) Tot twee maal toe kwam de periode tussen uw ondervraging door een onderzoeker van het Ministerie van Defensie (in maart 2015) en 8 juni ter sprake, waarbij u werd gevraagd naar relevante gebeurtenissen maar u geen melding maakte van andere bezoeken behalve dit van de stam op 20 mei 2015. (CGVS 2, p.18, 19) Gevraagd of er voor uw vertrek nog andere bezoeken waren geweest van militie- of stamleden, antwoordde u ontkennend. (CGVS 2, p.24) Opmerkelijk genoeg had u tijdens uw eerste gehoor wel gesproken over een bedreiging en eis om uw werk te verlaten (afkomstig van militieleden). (CGVS 1 d.d.10/20/2016, p.4-5)

Het bovenstaande is echter in tegenstijd met uw verklaringen tijdens het derde gehoor op het Commissariaat-generaal.

Ten eerste maakte u toen melding van meerdere bezoeken van militieleden aan uw huis. Plots stelde u dat eind 2014 militieleden uw schoonmoeder hadden aangesproken aan uw huis om een waarschuwing aan u over te maken (CGVS 3, p.14); en dat ze eind mei 2015 naar uw huis waren gekomen en met uw vrouw hadden gesproken, waarbij ze zouden hebben geëist dat u uw werk zou verlaten (CGVS, p.13-14). Dit zou betekenen dat de militieleden twee maal uw huis zouden hebben bezocht, en het daarna nog zouden hebben beschoten. Geconfronteerd met deze inconsistentie, bleef u erbij dat de militie slechts één maal naar uw huis was gekomen om u te bedreigen en het huis daarna één maal werd beschoten. (CGVS 3, p.20) Dit is echter nog steeds in tegenspraak met uw eerdere verklaring als zou er een bezoek hebben plaatsgevonden eind 2014 waarbij uw schoonmoeder zou zijn aangesproken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat dit leden van de stam van de soldaat waren, niet van de milities. (CGVS 3, p.20) Dit overtuigt evenwel geenszins. Uw verklaringen op dit punt kunnen niet op deze manier geïnterpreteerd worden. U vermeldde het voormelde bezoek waarbij uw schoonmoeder betrokken was, in uw antwoord op een uitdrukkelijke vraag naar bezoeken door militieleden. Bovendien past hun vermeende waarschuwing niet in de problematiek met de stam. (CGVS 3, p.14) Er dient dan ook te worden besloten dat u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren.

Ten tweede verklaarde u tijdens het derde gehoor dat de stam op 19 september 2014 naar uw huis kwam om u te bedreigen, hetgeen u daarna nog expliciet bevestigde. (CGVS 3, p.9-10) Even later zwakte u dit weer af en stelde u dat de leden van de stam enkel in uw buurt naar u rondgevraagd hadden en van de burens hadden vernomen waar u woonde. (CGVS 3, p.10) Gevraagd of ze in dit geval direct naar uw huis waren gekomen, bevestigde u dit weer, al zouden ze "niets gedaan [hebben]", terwijl u eerder gezegd had dat ze naar uw huis kwamen en u bedreigden. Opmerkelijk genoeg kon u niet eens vertellen of ze hadden aangebeld of iets dergelijks. (CGVS 3, p.11) Niet enkel zijn uw verklaringen tijdens dit gehoor bezwaarlijk consistent te noemen, het is evenmin aannemelijk te noemen dat u dit voorval eerder niet uit eigen beweging zou hebben vermeld indien het werkelijk gebeurd zou zijn.

Daarenboven zijn deze verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Zoals hierboven reeds aangehaald, stelde u tijdens uw tweede interview immers dat de stam op 19 september 2014 naar uw vader ging, terwijl u tijdens uw derde interview aangaf dat de stam eerder bij uw ouders langs ging. U zei namelijk dat de stam op 19 september naar uw huis kwam en u bedreigde, maar toen u vervolgens gevraagd werd of dat dan op dezelfde dag was waarop ze bij uw familie gingen, ontkende u dit en legde uit dat ze eerst naar uw ouders gingen en ze op 19 september naar u kwamen. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat het bezoek aan uw ouders vroeger plaatsvond, met andere woorden voor 19 september, wat uiteraard in strijd is met uw eerdere verklaringen dat de stam langsging bij uw vader op 19 september 2014 en dit de eerste keer was (CGVS 2, p. 20-21). Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnt zodoende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot het vermeende bezoek van de leden van de stam in mei 2015, werd bovendien een ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld. U verklaarde hierover dat bij deze gelegenheid de mukhtar met de leden van de stam naar uw huis kwam. Enkel uw echtgenote was toen thuis. (CGVS 2, p.23) Bij dit bezoek zou de mukhtar het woord hebben gevoerd. Zij zouden foto's van de soldaat hebben getoond en gezegd hebben dat u hiervoor verantwoordelijk was. Nadat uw echtgenote had gezegd dat u op uw werk was, zouden ze vertrokken zijn. (CGVS 3, p.10) Uw echtgenote bleek zich evenwel in het geheel niets te herinneren over een dergelijk voorval. Wel herinnerde zij zich dat de mukhtar alleen twee keer naar jullie huis kwam in verband met het probleem met de stam, alsook een moment waarop zij leden van de stam op straat had gezien. (Swadi – CGVS 2 d.d.12/04/2016, p.4-5, 10-11) Jullie werden beiden geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Uw echtgenote stelde dat een dergelijk bezoek niet plaatsgevonden had. (Swadi – CGVS 2, p.11) U stelde enkel dat uw echtgenote "het vast nog wel weet" maar dat ze vergeetachtig is. (CGVS 3, p.20) Het louter aanhalen van geheugenproblemen zonder dat deze op enige wijze gestaafd worden, kan niet volstaan ter verklaring van de tegenstrijdigheid. Bovendien haalde uw echtgenote bij confrontatie zelf geen geheugenproblemen aan, en waren haar verklaringen aangaande de bezoeken van de stam concreet en wijzen ze niet op geheugenproblemen. (Swadi – CGVS 2, p.3-5) De tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan.

Voorts werd er ook een tegenstrijdigheid vastgesteld in jullie beider verklaringen betreffende het vermeende bezoek van militieleden in 2015. U situeerde dit bezoek ongeveer een week na het bezoek van de leden van de stam (CGVS 3, p.14), dat u op zijn beurt plaatste op 20 mei 2015 (CGVS 2, p.19). Bijgevolg zou dit bezoek plaatsgevonden hebben iets meer dan een week voor de beschieting van uw huis (op 8 juni). Echter, uw vrouw situeerde het bezoek van de militie één à anderhalve maand voor de beschieting, al stelde ze hierbij wel dat ze dit niet goed herinnerde. (Swadi – CGVS 2, p.9) Zelfs indien een exacte situering in de tijd moeilijk zou zijn, is de vastgestelde discrepantie tussen jullie beider verklaringen van een orde dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen er door ondermijnd wordt. Er mag minstens verwacht worden dat jullie verklaringen over het tijdsverloop ongeveer overeenkomen, quod non. Zoals eerder reeds gesteld, is het louter aanhalen van geheugenproblemen zonder dat deze afdoende gestaafd worden, onvoldoende als verklaring voor de inconsistentie.

Voorts werden er nog enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot andere aspecten van uw relaas.

Aangaande het moment waarop u M.(...) L.(...) K.(...) zou hebben teruggezien na het schietincident dat had geleid tot zijn opsluiting, verklaarde u in het tweede gehoor nog dat u hem nadien nog een keer terugzag, met name toen u na een opleiding – die plaatsvond van midden januari tot midden april 2015 (CGVS 2, p.20-21) - op werkbezoek ging bij firqah 9. U stelde toen uitdrukkelijk dat u hem voordien niet meer gezien had. (CGVS 2, p.22) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat u hem na het schietincident nog twee maal terugzag, bovendien in november en december 2014 voor u naar de opleiding ging. (CGVS 3, p.12-13) Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw relaas omdat u het feit dat M.(...) L.(...) K.(...) u pas terugzag na uw opleiding als reden gaf voor het relatief late handelen van zijn stam – u was immers al eind november 2014 vrijgesproken door de onderzoeksraad. (CGVS 2, p.22)

Voorts werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent de periode na de beschieting van uw huis. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u nog dat uw laatste dag bij uw eenheid 18 juli 2015 was (CGVS 2, p.23), hetgeen impliceert dat u na de beschieting van uw huis tot dan bij uw eenheid bleef, of minstens nog terug ging na een verlof. Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat u ongeveer een week na het incident naar huis terugkeerde. Dit zou betekenen dat uw verlof begon midden juni. Nadien zou u niet meer terug gaan werken zijn. (CGVS 3, p.15) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat dit bezwaarlijk te rijmen valt met uw verklaring iets later tijdens dit gehoor als zou 28 juni 2015 uw laatste dag bij uw eenheid geweest zijn. (CGVS 3, p.15) Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat u langer dan een week na de beschieting van uw huis bij uw eenheid bleef. (CGVS 3, p.15) Louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de inconsistentie evenwel niet op. Bovendien is ook deze versie tegenstrijdig met uw eerdere verklaring als zou u tot midden juli gewerkt hebben. Daar het

uw handelingen betreft na het laatste vervolgingsfeit, raakt ook deze tegenstrijdigheid aan de kern van uw relaas.

Ten slotte werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen aangaande de rapporten die u ingediend zou hebben over de wanpraktijken van de milities. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u naar aanleiding van de ontvoering van de drie bewakers uit, en de diefstal in een nabijgelegen fabriek een rapport opstelde en indiende bij een overste, aqid J.(...). Hij zou dit rapport evenwel geweigerd hebben waarop u een tweede, uitvoeriger rapport in december 2014 zou hebben trachten in te dienen rechtstreeks bij de directie. Daar zou een officier het rapport aangenomen hebben met de belofte dat men u zou contacteren. (CGVS 2, p.12, 13, 14) Tijdens uw derde gehoor verklaarde u ook dat aqid J.(...) uw eerste rapport had geweigerd en dat u daarna een ander rapport wilde overhandigen rechtstreeks aan de directie. Toen verklaarde u echter dat u in augustus 2014 dit rapport al had trachten neer te leggen bij de directie. Verder zou u geen pogingen hebben ondernomen om het rapport in te dienen tot maart 2015, toen u bij de onderzoeker van het Ministerie van Defensie was. (CGVS 3, p.17-18) Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zou u naar de directie gegaan zijn in december 2014, bleef u erbij dat dit al in augustus was. (CGVS 3, p.18) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw relaas, daar het uw rapporten zouden zijn geweest die (mede) de oorzaak waren van uw persoonlijke problemen met de milities.

Naast de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw echtgenote, dient tevens vastgesteld te worden dat uw verklaringen op enkele punten ernstig tegenstrijdig zijn met de door u neergelegde documenten. Deze tegenstrijdigheden betreffen twee cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de ontvoering van drie bewakers uit en diefstal van zwaar materieel in een nabijgelegen fabriek en het incident met M.(...) L.(...) K.(...).

Zo plaatste u dit eerste incident (zowel de ontvoering als de diefstal) op 22 juli 2014 en situeerde u het tweede in dezelfde maand (CGVS 2, p.10, 20). Later verklaarde u nog dat het schietincident plaatsvond voor de ontvoering van de bewakers. (CGVS 2, p.25) Echter, de door u neergelegde documenten spreken dit tegen. Uit de documenten in verband met het onderzoek naar uw handelen bij het schietincident (stuk 14), blijkt dat dit incident plaats zou hebben gevonden op 6 oktober 2014. De brief van de directeur van de fabriek (stuk 12) stelt dan weer dat de ontvoering plaatsvond op 19 en de diefstal op 27 september 2014. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, betwiste u de juistheid van de in de documenten vermelde data. (CGVS 2, p.26) Echter, gelet op de ernst van de discrepantie is dit niet aannemelijk te noemen, te meer daar het documenten betreft van een rechtstreeks betrokken persoon (de directeur) of het officiële onderzoek (in het geval van het schietincident). Opmerkelijk genoeg situeerde u de ontvoering van de bewakers in het derde gehoor plotseling wel op 19 september, een datum die u eerder nog betwist had. (CGVS 3, p.16) Tevens is het evenmin aannemelijk te noemen dat de directeur de ontvoering en de diefstal acht dagen uit elkaar plaatste indien ze werkelijk op dezelfde dag zouden hebben plaatsgevonden zoals u beweerde (CGVS 2, p.11). Uw verklaring hiervoor – de directeur zou niet geweten hebben dat het op de zelfde dag was omdat hij zijn versie van de feiten van een andere soldaat had (CGVS 2, p.27) – overtuigt niet, te meer gezien de eerdere vaststellingen.

Met betrekking tot de voormelde documenten dient overigens opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, in die zin dat zij op zich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er in Irak verregaande corruptie is en allerlei documenten tegen betaling bekomen kunnen worden. Hierdoor is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief.

Dit geldt tevens voor het document waaruit zou moeten blijken dat H.(...) A.(...) K.(...) voor de militaire rechtbank dient te verschijnen (stuk 28). Betreffende dit document dient bovendien vastgesteld te worden dat hieruit geenszins geconcludeerd kan worden welke feiten hem ten laste worden gelegd, noch op welke juridische basis hij vervolgd zou worden, noch welke straf hij riskeert. Evenmin blijkt uit dit document waarvan M.(...) L.(...) K.(...) ("de beschuldigde") beschuldigd wordt. Bijgevolg staat dit document uw versie van de feiten geenszins op voldoende wijze.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een belangrijk punt zeer vaag waren. Meer bepaald wist u niet wat de naam van de stam was van M.(...) L.(...) K.(...), hoewel deze een voorname actor van vervolging in uw relaas is. (CGVS 2, p.19) Dat u dergelijke basisinformatie niet kent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met de sjiiitische milities en met de stam van M.(...) L.(...) K.(...), inclusief de feiten die aan de oorsprong zouden hebben gelegen van deze problemen, geenszins aannemelijk maakt.

Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u recent zou hebben gekregen met de stam van H.(...) A.(...) K.(...), aangezien deze blijkens uw verklaringen zouden voortvloeien uit feiten die geenszins als aangetoond worden beschouwd.

Met betrekking tot deze vrees dient voorts opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u tijdens het laatste gehoor dat de rechtszitting nog plaats moest vinden. (CGVS 3, p.5, 7) Ondanks het feit dat zijn zaak nog moest voorkomen, en ondanks de vaststelling dat u wel zou zijn vrijgesproken voor dezelfde feiten door de raad die het incident onderzocht, beweerde u dat er geen kans is dat H.(...) A.(...) K.(...) vrijgesproken zou worden. (CGVS 3, p.7) U slaagde er evenwel niet in om deze bewering te staven. Gevraagd waarom u beweerde dat er geen kans op vrijspraak was, stelde u enkel vaagweg dat elke persoon wiens zaak doorgestuurd wordt naar de rechtbank, sowieso gestraft zal worden. (CGVS 3, p.7). Een dergelijke blote bewering overtuigt geenszins en gaat voorbij aan het doel van een procedure voor een rechtbank, te meer daar hij volgens u onschuldig is (CGVS 3, p.7). Gevraagd waarom hij dan veroordeeld zou worden, verwees u naar het feit dat de soldaten niet in zijn voordeel kunnen getuigen omdat ze hem niet hebben gezien. (CGVS 3, p.7) Louter de afwezigheid van getuigen à décharge is onvoldoende om zonder meer te besluiten dat H.(...) A.(...) K.(...) effectief veroordeeld zou worden, te meer daar volgens de door u neergelegde documenten (stuk 14) door de onderzoeksraad in zijn hoofde evenmin tekortkomingen zouden zijn vastgesteld.

Naast de problemen die u vreest met de de sjjiitische milities en de families van twee soldaten, gaf u ten slotte nog aan dat u eveneens vreest om vervolgd te worden voor desertie in het leger.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw beweerde desertie. U zou, blijkens uw verklaringen, niet teruggekeerd zijn naar uw eenheid na een verlofperiode maar het land verlaten hebben. (CGVS 3, p.15) Echter, daar de problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit Irak ongeloofwaardig werden bevonden, en er bovendien een tegenstrijdigheid omtrent uw laatste werkdagen werd vastgesteld, dient te worden besloten dat u geen inzicht geeft in de precieze omstandigheden van uw vertrek uit het leger. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u zelf gerechtelijk vervolgd zou worden omwille van uw vermeende desertie, en dit terwijl u wel document aangaande de gerechtelijke vervolging van een andere militair zou hebben kunnen bekomen via een vriend in het leger (CGVS 3, p.3). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat een vriend in het leger, nota bene de persoon die uw functie heeft overgenomen en met wie u contact heeft, een arrestatiebevel op uw naam zou hebben gezien. (CGVS 2, p.3) Gezien het voorgaande kan aangenomen worden dat u minstens een begin van bewijs van uw vervolging door de autoriteiten omwille van uw desertie moet kunnen aanbrengen. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Wat er ook van zij, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Dit laatste blijkt geenszins uit uw verklaringen. U gaf aan dat u een wettelijk voorziene straf zou krijgen, uitgesproken door een officiële militaire rechtbank en na een eerlijk proces. (CGVS 2, p.5-6)

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden omwille van uw vermeende desertie.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in

relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen en conclusies te wijzigen. Jullie identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet door mij in twijfel getrokken worden. Uw diploma staat enkel (een deel van) uw academische loopbaan. Uw militaire badges, het getuigschrift van een opleiding in 2015 (doc 7) en een opleiding contraterrorisme (doc 9), uw service card, het administratief bevel na het afwerken van uw basisopleiding, het 'certificate of appreciation' van het '12th military transition team', de documenten in verband met uw promotie (stuk 15), het ontvangstbewijs van een wapen, en foto's van u in het leger staven allemaal uw militaire carrière. Ook deze wordt door mij niet betwist. Uw uitverklaringen voor het Commissariaat-generaal aangaande uw actuele vrees bij terugkeer en aangaande de volgende documenten (CGVS 1, p.5-8), dient verder te worden besloten dat deze documenten geen verband houden met uw actuele vrees: het attest van de rechtbank van Fallujah waarin gesteld wordt dat u getuige was in de zaak tegen een zekere H.(...) M.(...) G.(...) (stuk 4); het document van de leiding van de 12e divisie in verband met de oprichting van een onderzoeksraad naar de handelingen van arkan F.(...) H.(...), waarin u diende te zetelen (stuk 5); het bewijs dat u naar de inlichtingendienst werd gestuurd door uw overste (stuk 6); en het bewijs van de aflevering van een tankwagen, waarvan u een van de ondertekenaars was (stuk 10). Wat betreft de beelden waarvan u verklaart dat zij van uw manschappen zijn die werden gedood in Fallujah (CGVS 1, p.9), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat deze beelden verband houden met uw asielrelaas. Uw stationering in Fallujah zelf of uw functie in het leger worden door mij niet betwist. Het Belgisch medisch attest ten slotte, bevat enkel informatie over de perinatale periode van uw zoon Hassan, geboren in december 2015. De twee enveloppes, ten slotte, tonen enkel aan dat er aan u bepaalde zaken werden toegestuurd. De overige documenten (stukken 12, 14 en 28) werden eerder reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met sjitische milities, wiens wanpraktijken in Fallujah u had aangeklaagd bij uw oversten en het Ministerie van Defensie, en de stam van een soldaat die u onterecht had beschuldigd van mishandeling nadat u hem had laten opsluiten omwille van strafbaar gedrag in Fallujah. (CGVS 2 d.d.01/03/2016, p.5, 9, 14, 19, 24) Omwille van deze problemen vreest u gedood te worden. (CGVS 2, p.2; CGVS 3 d.d.12/04/2016, p.19) Door de omstandigheden van uw vlucht uit Irak wordt u verder ook beschouwd als deserteur en riskeert u bij een eventuele terugkeer ook te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf. (CGVS 2, p.3) Ten slotte moet een collega van u zich voor de militaire rechtbank verantwoorden voor de vermeende mishandeling van de eerder vermelde soldaat. Hij en zijn familie stellen u verantwoordelijk voor zijn situatie en eventuele veroordeling. (CGVS 3, p.8)

Omwille van de onderstaande redenen dient er evenwel besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan het door u aangebrachte asielrelaas.

Vooreerst dient te worden gewezen op verschillende ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen, alsook tussen de verklaringen van u en uw echtgenote.

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal maakte u melding van een aantal bezoeken aan uw huis en uw vader door de stam van M.(...) L.(...) K.(...) en militieleden. Meer bepaald zouden leden van de stam naar uw vader gegaan zijn op 19 september 2014 en naar uw eigen huis – waar toen enkel uw vrouw aanwezig was - op 20 mei 2015. (CGVS 2, p.20, 21) Vervolgens werd uw huis

beschoten door een militie op 8 juni 2015. U maakte geen melding van andere feiten tussen 20 mei en 8 juni. (CGVS 2, p.23) Tot twee maal toe kwam de periode tussen uw ondervraging door een onderzoeker van het Ministerie van Defensie (in maart 2015) en 8 juni ter sprake, waarbij u werd gevraagd naar relevante gebeurtenissen maar u geen melding maakte van andere bezoeken behalve dit van de stam op 20 mei 2015. (CGVS 2, p.18, 19) Gevraagd of er voor uw vertrek nog andere bezoeken waren geweest van militie- of stamleden, antwoordde u ontkennend. (CGVS 2, p.24) Opmerkelijk genoeg had u tijdens uw eerste gehoor wel gesproken over een bedreiging en eis om uw werk te verlaten (afkomstig van militieleden). (CGVS 1 d.d.10/20/2016, p.4-5)

Het bovenstaande is echter in tegenstijd met uw verklaringen tijdens het derde gehoor op het Commissariaatgeneraal.

Ten eerste maakte u toen melding van meerdere bezoeken van militieleden aan uw huis. Plots stelde u dat eind 2014 militieleden uw schoonmoeder hadden aangesproken aan uw huis om een waarschuwing aan u over te maken (CGVS 3, p.14); en dat ze eind mei 2015 naar uw huis waren gekomen en met uw vrouw hadden gesproken, waarbij ze zouden hebben geëist dat u uw werk zou verlaten (CGVS, p.13-14). Dit zou betekenen dat de militieleden twee maal uw huis zouden hebben bezocht, en het daarna nog zouden hebben beschoten. Geconfronteerd met deze inconsistentie, bleef u erbij dat de militie slechts één maal naar uw huis was gekomen om u te bedreigen en het huis daarna één maal werd beschoten. (CGVS 3, p.20) Dit is echter nog steeds in tegenspraak met uw eerdere verklaring als zou er een bezoek hebben plaatsgevonden eind 2014 waarbij uw schoonmoeder zou zijn aangesproken. Hiermee geconfronteerd, stelde u dat dit leden van de stam van de soldaat waren, niet van de milities. (CGVS 3, p.20) Dit overtuigt evenwel geenszins. Uw verklaringen op dit punt kunnen niet op deze manier geïnterpreteerd worden. U vermeldde het voormelde bezoek waarbij uw schoonmoeder betrokken was, in uw antwoord op een uitdrukkelijke vraag naar bezoeken door militieleden. Bovendien past hun vermeende waarschuwing niet in de problematiek met de stam. (CGVS 3, p.14) Er dient dan ook te worden besloten dat u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan verklaren.

Ten tweede verklaarde u tijdens het derde gehoor dat de stam op 19 september 2014 naar uw huis kwam om u te bedreigen, hetgeen u daarna nog expliciet bevestigde. (CGVS 3, p.9-10) Even later zwakte u dit weer af en stelde u dat de leden van de stam enkel in uw buurt naar u rondgevraagd hadden en van de burens hadden vernomen waar u woonde. (CGVS 3, p.10) Gevraagd of ze in dit geval direct naar uw huis waren gekomen, bevestigde u dit weer, al zouden ze "niets gedaan [hebben]", terwijl u eerder gezegd had dat ze naar uw huis kwamen en u bedreigden. Opmerkelijk genoeg kon u niet eens vertellen of ze hadden aangebeld of iets dergelijks. (CGVS 3, p.11) Niet enkel zijn uw verklaringen tijdens dit gehoor bezwaarlijk consistent te noemen, het is evenmin aannemelijk te noemen dat u dit voorval eerder niet uit eigen beweging zou hebben vermeld indien het werkelijk gebeurd zou zijn. Daarenboven zijn deze verklaringen ook op een ander punt tegenstrijdig. Zoals hierboven reeds aangehaald, stelde u tijdens uw tweede interview immers dat de stam op 19 september 2014 naar uw vader ging, terwijl u tijdens uw derde interview aangaf dat de stam eerder bij uw ouders langs ging. U zei namelijk dat de stam op 19 september naar uw huis kwam en u bedreigde, maar toen u vervolgens gevraagd werd of dat dan op dezelfde dag was waarop ze bij uw familie gingen, ontkende u dit en legde uit dat ze eerst naar uw ouders gingen en ze op 19 september naar u kwamen. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat het bezoek aan uw ouders vroeger plaatsvond, met andere woorden voor 19 september, wat uiteraard in strijd is met uw eerdere verklaringen dat de stam langsging bij uw vader op 19 september 2014 en dit de eerste keer was (CGVS 2, p. 20-21). Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas en ondermijnt zodoende de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met betrekking tot het vermeende bezoek van de leden van de stam in mei 2015, werd bovendien een ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw echtgenote vastgesteld. U verklaarde hierover dat bij deze gelegenheid de mukhtar met de leden van de stam naar uw huis kwam. Enkel uw echtgenote was toen thuis. (CGVS 2, p.23) Bij dit bezoek zou de mukhtar het woord hebben gevoerd. Zij zouden foto's van de soldaat hebben getoond en gezegd hebben dat u hiervoor verantwoordelijk was. Nadat uw echtgenote had gezegd dat u op uw werk was, zouden ze vertrokken zijn. (CGVS 3, p.10) Uw echtgenote bleek zich evenwel in het geheel niets te herinneren over een dergelijk voorval. Wel herinnerde zij zich dat de mukhtar alleen twee keer naar jullie huis kwam in verband met het probleem met de stam, alsook een moment waarop zij leden van de stam op straat had gezien. (Swadi – CGVS 2 d.d.12/04/2016, p.4-5, 10-11) Jullie werden beiden geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Uw echtgenote stelde dat een dergelijk bezoek niet plaatsgevonden had. (Swadi – CGVS 2, p.11) U stelde enkel dat uw echtgenote "het vast nog wel weet" maar dat ze vergeetachtig is. (CGVS 3, p.20) Het louter aanhalen van geheugenproblemen zonder dat deze op enige wijze gestaafd worden, kan niet

volstaan ter verklaring van de tegenstrijdigheid. Bovendien haalde uw echtgenote bij confrontatie zelf geen geheugenproblemen aan, en waren haar verklaringen aangaande de bezoeken van de stam concreet en wijzen ze niet op geheugenproblemen. (Swadi – CGVS 2, p.3-5) De tegenstrijdigheid blijft dan ook bestaan.

Voorts werd er ook een tegenstrijdigheid vastgesteld in jullie beider verklaringen betreffende het vermeende bezoek van militieleden in 2015. U situeerde dit bezoek ongeveer een week na het bezoek van de leden van de stam (CGVS 3, p.14), dat u op zijn beurt plaatste op 20 mei 2015 (CGVS 2, p.19). Bijgevolg zou dit bezoek plaatsgevonden hebben iets meer dan een week voor de beschieting van uw huis (op 8 juni). Echter, uw vrouw situeerde het bezoek van de militie één à anderhalve maand voor de beschieting, al stelde ze hierbij wel dat ze dit niet goed herinnerde. (Swadi – CGVS 2, p.9) Zelfs indien een exacte situering in de tijd moeilijk zou zijn, is de vastgestelde discrepantie tussen jullie beider verklaringen van een orde dat de geloofwaardigheid van jullie verklaringen er door ondermijnd wordt. Er mag minstens verwacht worden dat jullie verklaringen over het tijdsverloop ongeveer overeenkomen, quod non. Zoals eerder reeds gesteld, is het louter aanhalen van geheugenproblemen zonder dat deze afdoende gestaafd worden, onvoldoende als verklaring voor de inconsistentie.

Voorts werden er nog enkele tegenstrijdigheden vastgesteld met betrekking tot andere aspecten van uw relaas.

Aangaande het moment waarop u M.(...) L.(...) K.(...) zou hebben teruggezien na het schietincident dat had geleid tot zijn opsluiting, verklaarde u in het tweede gehoor nog dat u hem nadien nog een keer terugzag, met name toen u na een opleiding – die plaatsvond van midden januari tot midden april 2015 (CGVS 2, p.20-21) - op werkbezoek ging bij firqah 9. U stelde toen uitdrukkelijk dat u hem voordien niet meer gezien had. (CGVS 2, p.22) Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat u hem na het schietincident nog twee maal terugzag, bovendien in november en december 2014 voor u naar de opleiding ging. (CGVS 3, p.12-13) Deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw relaas omdat u het feit dat M.(...) L.(...) K.(...) u pas terugzag na uw opleiding als reden gaf voor het relatief late handelen van zijn stam – u was immers al eind november 2014 vrijgesproken door de onderzoeksraad. (CGVS 2, p.22)

Voorts werd er een tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent de periode na de beschieting van uw huis. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u nog dat uw laatste dag bij uw eenheid 18 juli 2015 was (CGVS 2, p.23), hetgeen impliceert dat u na de beschieting van uw huis tot dan bij uw eenheid bleef, of minstens nog terug ging na een verlof. Tijdens het derde gehoor verklaarde u dan weer dat u ongeveer een week na het incident naar huis terugkeerde. Dit zou betekenen dat uw verlof begon midden juni. Nadien zou u niet meer terug gaan werken zijn. (CGVS 3, p.15) Vooreerst dient vastgesteld te worden dat dit bezwaarlijk te rijmen valt met uw verklaring iets later tijdens dit gehoor als zou 28 juni 2015 uw laatste dag bij uw eenheid geweest zijn. (CGVS 3, p.15) Hiermee geconfronteerd, stelde u enkel dat u langer dan een week na de beschieting van uw huis bij uw eenheid bleef. (CGVS 3, p.15) Louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de inconsistentie evenwel niet op. Bovendien is ook deze versie tegenstrijdig met uw eerdere verklaring als zou u tot midden juli gewerkt hebben. Daar het uw handelingen betreft na het laatste vervolgingsfeit, raakt ook deze tegenstrijdigheid aan de kern van uw relaas.

Ten slotte werd er nog een tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen aangaande de rapporten die u ingediend zou hebben over de wanpraktijken van de milities. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dat u naar aanleiding van de ontvoering van de drie bewakers uit, en de diefstal in een nabijgelegen fabriek een rapport opstelde en indiende bij een overste, aqid J.(...). Hij zou dit rapport evenwel geweigerd hebben waarop u een tweede, uitvoeriger rapport in december 2014 zou hebben trachten in te dienen rechtstreeks bij de directie. Daar zou een officier het rapport aangenomen hebben met de belofte dat men u zou contacteren. (CGVS 2, p.12, 13, 14) Tijdens uw derde gehoor verklaarde u ook dat aqid J.(...) uw eerste rapport had geweigerd en dat u daarna een ander rapport wilde overhandigen rechtstreeks aan de directie. Toen verklaarde u echter dat u in augustus 2014 dit rapport al had trachten neer te leggen bij de directie. Verder zou u geen pogingen hebben ondernomen om het rapport in te dienen tot maart 2015, toen u bij de onderzoeker van het Ministerie van Defensie was. (CGVS 3, p.17-18) Geconfronteerd met uw eerdere verklaring als zou u naar de directie gegaan zijn in december 2014, bleef u erbij dat dit al in augustus was. (CGVS 3, p.18) Het louter vasthouden aan één versie van de feiten heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. Ook deze tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw relaas, daar het uw rapporten zouden zijn geweest die (mede) de oorzaak waren van uw persoonlijke problemen met de milities.

Naast de tegenstrijdigheden in de verklaringen van u en uw echtgenote, dient tevens vastgesteld te worden dat uw verklaringen op enkele punten ernstig tegenstrijdig zijn met de door u neergelegde documenten. Deze tegenstrijdigheden betreffen twee cruciale gebeurtenissen in uw asielrelaas, met name de ontvoering van drie bewakers uit en diefstal van zwaar materieel in een nabijgelegen fabriek en het incident met M.(...) L.(...) K.(...).

Zo plaatste u dit eerste incident (zowel de ontvoering als de diefstal) op 22 juli 2014 en situeerde u het tweede in dezelfde maand (CGVS 2, p.10, 20). Later verklaarde u nog dat het schietincident plaatsvond voor de ontvoering van de bewakers. (CGVS 2, p.25) Echter, de door u neergelegde documenten spreken dit tegen. Uit de documenten in verband met het onderzoek naar uw handelen bij het schietincident (stuk 14), blijkt dat dit incident plaats zou hebben gevonden op 6 oktober 2014. De brief van de directeur van de fabriek (stuk 12) stelt dan weer dat de ontvoering plaatsvond op 19 en de diefstal op 27 september 2014. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, betwiste u de juistheid van de in de documenten vermelde data. (CGVS 2, p.26) Echter, gelet op de ernst van de discrepantie is dit niet aannemelijk te noemen, te meer daar het documenten betreft van een rechtstreeks betrokken persoon (de directeur) of het officiële onderzoek (in het geval van het schietincident). Opmerkelijk genoeg situeerde u de ontvoering van de bewakers in het derde gehoor plotseling wel op 19 september, een datum die u eerder nog betwist had. (CGVS 3, p.16) Tevens is het evenmin aannemelijk te noemen dat de directeur de ontvoering en de diefstal acht dagen uit elkaar plaatste indien ze werkelijk op dezelfde dag zouden hebben plaatsgevonden zoals u beweerde (CGVS 2, p.11). Uw verklaring hiervoor – de directeur zou niet geweten hebben dat het op de zelfde dag was omdat hij zijn versie van de feiten van een andere soldaat had (CGVS 2, p.27) – overtuigt niet, te meer gezien de eerdere vaststellingen.

Met betrekking tot de voormelde documenten dient overigens opgemerkt te worden dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, in die zin dat zij op zich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas niet kunnen herstellen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat er in Irak verregaande corruptie is en allerlei documenten tegen betaling bekomen kunnen worden. Hierdoor is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief.

Dit geldt tevens voor het document waaruit zou moeten blijken dat H.(...) A.(...) K.(...) voor de militaire rechtbank dient te verschijnen (stuk 28). Betreffende dit document dient bovendien vastgesteld te worden dat hieruit geenszins geconcludeerd kan worden welke feiten hem ten laste worden gelegd, noch op welke juridische basis hij vervolgd zou worden, noch welke straf hij riskeert. Evenmin blijkt uit dit document waarvan M.(...) L.(...) K.(...) ("de beschuldigde") beschuldigd wordt. Bijgevolg staat dit document uw versie van de feiten geenszins op voldoende wijze.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat uw verklaringen op een belangrijk punt zeer vaag waren. Meer bepaald wist u niet wat de naam van de stam was van M.(...) L.(...) K.(...), hoewel deze een voorname actor van vervolging in uw relaas is. (CGVS 2, p.19) Dat u dergelijke basisinformatie niet kent, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u de door u verklaarde problemen met de sjitische milities en met de stam van M.(...) L.(...) K.(...), inclusief de feiten die aan de oorsprong zouden hebben gelegen van deze problemen, geenszins aannemelijk maakt.

Gelet hierop kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u recent zou hebben gekregen met de stam van H.(...) A.(...) K.(...), aangezien deze blijkens uw verklaringen zouden voortvloeien uit feiten die geenszins als aangetoond worden beschouwd.

Met betrekking tot deze vrees dient voorts opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent weinig overtuigend zijn. Zo verklaarde u tijdens het laatste gehoor dat de rechtszitting nog plaats moest vinden. (CGVS 3, p.5, 7) Ondanks het feit dat zijn zaak nog moest voorkomen, en ondanks de vaststelling dat u wel zou zijn vrijgesproken voor dezelfde feiten door de raad die het incident onderzocht, beweerde u dat er geen kans is dat H.(...) A.(...) K.(...) vrijgesproken zou worden. (CGVS 3, p.7) U slaagde er evenwel niet in om deze bewering te staven. Gevraagd waarom u beweerde dat er geen kans op vrijspraak was, stelde u enkel vaagweg dat elke persoon wiens zaak doorgestuurd wordt naar de rechtbank, sowieso gestraft zal worden. (CGVS 3, p.7). Een dergelijke blote bewering overtuigt geenszins en gaat voorbij aan het doel van een procedure voor een rechtbank, te meer daar hij volgens

u onschuldig is (CGVS 3, p.7). Gevraagd waarom hij dan veroordeeld zou worden, verwees u naar het feit dat de soldaten niet in zijn voordeel kunnen getuigen omdat ze hem niet hebben gezien. (CGVS 3, p.7) Louter de afwezigheid van getuigen à décharge is onvoldoende om zonder meer te besluiten dat H.(...) A.(...) K.(...) effectief veroordeeld zou worden, te meer daar volgens de door u neergelegde documenten (stuk 14) door de onderzoeksraad in zijn hoofde evenmin tekortkomingen zouden zijn vastgesteld.

Naast de problemen die u vreest met de de sjitische milities en de families van twee soldaten, gaf u ten slotte nog aan dat u eveneens vreest om vervolgd te worden voor desertie in het leger.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan omtrent uw beweerde desertie. U zou, blijkens uw verklaringen, niet teruggekeerd zijn naar uw eenheid na een verlofperiode maar het land verlaten hebben. (CGVS 3, p.15) Echter, daar de problemen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vertrek uit Irak ongeloofwaardig werden bevonden, en er bovendien een tegenstrijdigheid omtrent uw laatste werkdagen werd vastgesteld, dient te worden besloten dat u geen inzicht geeft in de precieze omstandigheden van uw vertrek uit het leger. Bovendien legt u geen enkel begin van bewijs neer dat u zelf gerechtelijk vervolgd zou worden omwille van uw vermeende desertie, en dit terwijl u wel document aangaande de gerechtelijke vervolging van een andere militair zou hebben kunnen bekomen via een vriend in het leger (CGVS 3, p.3). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat een vriend in het leger, nota bene de persoon die uw functie heeft overgenomen en met wie u contact heeft, een arrestatiebevel op uw naam zou hebben gezien. (CGVS 2, p.3) Gezien het voorgaande kan aangenomen worden dat u minstens een begin van bewijs van uw vervolging door de autoriteiten omwille van uw desertie moet kunnen aanbrengen. De vaststelling dat u dit niet doet, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Wat er ook van zij, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf. Dit laatste blijkt geenszins uit uw verklaringen. U gaf aan dat u een wettelijk voorziene straf zou krijgen, uitgesproken door een officiële militaire rechtbank en na een eerlijk proces. (CGVS 2, p.5-6)

Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten.

Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden omwille van uw vermeende desertie.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

(...)

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten vermogen niet om de bovenstaande vaststellingen en conclusies te wijzigen. Jullie identiteitskaarten, nationaliteitsbewijzen en huwelijksakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet door mij in twijfel getrokken worden. Uw diploma staat enkel (een deel van) uw academische loopbaan. Uw militaire badges, het getuigschrift van een opleiding in 2015 (doc 7) en een opleiding contraterrorisme (doc 9), uw service card, het administratief bevel na het afwerken van uw basisopleiding, het 'certificate of appreciation' van het '12th military transition team', de documenten in verband met uw promotie (stuk 15), het ontvangstbewijs van een wapen, en foto's van u in het leger staven allemaal uw militaire carrière. Ook deze wordt door mij niet betwist. Uw uitverklaringen voor het Commissariaat-generaal aangaande uw actuele vrees bij terugkeer en aangaande de volgende documenten (CGVS 1, p.5-8), dient verder te worden besloten dat deze documenten geen verband houden met uw actuele vrees: het attest van de rechtbank van Fallujah waarin gesteld wordt dat u getuige was in de zaak tegen een zekere H.(...) M.(...) G.(...) (stuk 4); het document van de leiding van de 12e divisie in verband met de oprichting van een onderzoeksraad naar de handelingen van arkan F.(...) H.(...), waarin u diende te zetelen (stuk 5); het bewijs dat u naar de inlichtingendienst werd gestuurd door uw overste (stuk 6); en het bewijs van de aflevering van een tankwagen, waarvan u een van de ondertekenaars was (stuk 10). Wat betreft de beelden waarvan u verklaart dat zij van uw manschappen zijn die werden gedood in Fallujah (CGVS 1, p.9), dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat deze beelden verband houden met uw asielrelaas. Uw stationering in Fallujah zelf of uw functie in het leger worden door mij niet betwist. Het Belgisch medisch attest ten slotte, bevat enkel informatie over de perinatale periode van uw zoon Hassan, geboren in december 2015. De twee enveloppes, ten slotte, tonen enkel aan dat er aan u bepaalde zaken werden toegestuurd. De overige documenten (stukken 12, 14 en 28) werden eerder reeds besproken. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker werpt vooreerst op dat er drie gehoren werden georganiseerd waarbij hij telkens verschillende vragen voorgeschiedt kreeg. Verzoeker stelt dat de vragen niet op exact dezelfde manier geformuleerd waren als de keren ervoor en dat zijn antwoorden daardoor telkens anders zijn. Hij wijst erop dat hij documenten heeft aangebracht waaruit ontegensprekelijk blijkt dat de milities naar zijn huis kwamen op 27 mei 2015. De milities zouden slechts één keer naar zijn huis zijn gekomen. De verwerende partij verliest volgens verzoeker uit het oog dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen milities en stammen. Betreffende het bezoek dat eind 2014 plaatsvond en waarbij zijn schoonmoeder zou zijn aangesproken, laat verzoeker gelden dat hij niet zeker is of het toen om milities en stammen ging, "gezien zij hetzelfde tenue dragen". Verzoeker acht het niet ernstig dat hem zou worden verweten niet verder te hebben uitgeweid wanneer hem een concrete vraag werd gesteld. De Raad merkt op dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, ook tijdens eventuele herconvocaties die de asielinstanties nodig achten met het oog op een correcte en grondige beoordeling van de ingeroepen asielmotieven. Uit de hoger weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er meerdere ernstige tegenstrijdigheden en inconsistenties konden worden vastgesteld in verzoekers opeenvolgende verklaringen, alsook tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote. In zoverre verzoeker deze tegenstrijdigheden en inconsistenties wenst te verklaren door erop te wijzen dat de vragen die hem doorheen de drie gehoren werden gesteld niet telkens op exact dezelfde manier waren geformuleerd, kan hij niet worden gevolgd. Uit de verslagen van de drie gehoren blijkt dat de gestelde vragen betrekking hebben op de door verzoeker aangereikte elementen en dat het bovendien eenvoudige, duidelijke vragen betreffen die verzoeker kennelijk kan volgen en waarvan hij de logica en inhoud correct begrijpt. Gezien de finaliteit van een herconvocatie hierin gelegen is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen antwoord wenst te krijgen op een aantal bijkomende vragen ter verduidelijking van de ingeroepen asielmotieven, is het niet meer dan logisch dat de daarbij gestelde vragen minstens gedeeltelijk afwijken van de vragen die tijdens een eerder gehoor werden gesteld. Dat hierbij bepaalde vragen worden herhaald, geparafraseerd of toegevoegd kan hoegenaamd niet verklaren waarom de antwoorden afwijken van of tegenstrijdig zijn met eerdere

verklaringen aangaande hetzelfde gebeurtenis of hetzelfde element. De Raad wijst er vervolgens op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, met name in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige en coherente verklaringen. In de mate dat verzoeker er niet in slaagt de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande het bezoek van militieleden aan zijn huis te weerleggen of verklaren, kunnen eventuele documenten zijn geloofwaardigheid desbetreffend niet herstellen. De Raad stelt vast dat toen verzoeker tijdens zijn laatste gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd of de milities voorafgaand aan hun eerste bezoek eind mei 2015 ooit bij hem thuis waren langs geweest, hij verklaarde dat ze eind 2014 al eens zijn schoonmoeder aan de deur hadden aangesproken. In zoverre verzoeker thans wenst aan te voeren dat hij niet zeker is of het bezoek van eind 2014 gepleegd werd door de milities die later zijn huis aanvielen, dan wel door leden van de stam van M. L. K., overtuigt hij niet. Verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd naar het bezoek van de milities en heeft zelf niet aangegeven dat hij niet meer wist of zijn schoonmoeder door leden van een militie dan wel van een stam werd aangesproken (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Zijn huidige verklaring is dan ook louter *post factum* en niet bij machte om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de meerdere bezoeken van militieleden waarvan hij tijdens zijn derde gehoor gewaagde door hem onvermeld bleven tijdens zijn eerdere gehoren. Waar hij het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing betwist door te beweren dat de leden van de stam van M. L. K. niet op 20 mei 2015 langskwamen, maar wel op 27 mei 2015, spreekt verzoeker zichzelf eens te meer tegen. Tijdens zijn tweede gehoor heeft verzoeker uitdrukkelijk en bij herhaling verklaard dat stammen naar aanleiding van de opsluiting van een soldaat die zonder reden kogels had afgevuurd op burgers hem thuis kwamen bedreigen op 20 mei 2015 (stuk 7, gehoorverslag, p. 19, 21-23). Volgens zijn verklaringen tijdens het derde gehoor was 27 mei 2015 de datum van het vermeende bezoek van de militieleden, aangezien dat ongeveer een week na het bezoek van de familie van M. L. K. zou hebben plaatsgehad (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker wordt verweten dat hij niet uitvoeriger zou hebben geantwoord op vragen waarop een concreet antwoord wordt verwacht. Van verzoeker, die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met sjiiitische milities, wiens wanpraktijken in Fallujah hij had aangeklaagd bij zijn oversten en het Ministerie van Defensie, en de stam van een soldaat die hem onterecht had beschuldigd van mishandeling nadat hij deze had laten opsluiten omwille van strafbaar gedrag in Fallujah, kan wel worden verwacht dat hij omtrent deze vermeende vervolgingsfeiten consistente en overeenstemmende verklaringen aflegt, en dit gedurende elk van de drie gehoren die tussen 10 februari en 12 april 2016 hebben plaatsgehad.

Waar verzoeker aanvoert dat de leden van de stam van M. L. K. op 19 september 2014 eerst naar het adres van zijn vader waren geweest, gezien de kinderen daar nog ingeschreven waren, daar verzoekers adres te weten waren gekomen en vervolgens naar verzoekers huis gingen, doet hij op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststelling dat zijn verklaringen aangaande deze feiten bezwaarlijk consistent kunnen worden genoemd. Bovendien kon uit verzoekers verklaringen afgeleid tijdens het derde gehoor worden afgeleid dat de stamleden op 19 september 2014 naar verzoekers huis kwamen, maar op een andere, eerdere dag al bij zijn ouders waren langs geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 10), hetgeen strijdig is met de huidige verklaring dat het bezoek aan verzoekers ouders pas op 19 september 2014 plaatsshad.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, laat verzoeker gelden dat zijn echtgenote wel degelijk heeft aangegeven dat de *mukhtar* is langs gekomen bij hen thuis. De eerste twee bezoeken zou de *mukhtar* alleen zijn geweest en de andere keren zou hij zijn vergezeld door andere mannen. De derde keer zou de *mukhtar* naar haar toe zijn gekomen met gewapende mannen. De verwerende partij houdt volgens verzoeker geen rekening met het feit dat er zes gehoren werden vergeleken, die op drie verschillende tijdstippen, met bijstand van verschillende tolken werden georganiseerd. Hij acht het niet serieus om "*op basis van futiliteiten en vermeende tegenstellingen*" het gehele asielrelaas van hem en zijn echtgenote in twijfel te trekken. De Raad stelt vast dat verzoeker geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zijn echtgenote zich in het geheel niets bleek te herinneren van enig voorval waarbij de *mukhtar* met mensen van de stam naar hun huis zou zijn gekomen (stuk 5b, gehoorverslag, p. 11). De in het verzoekschrift weergegeven versie van de gebeurtenissen als zou de *mukhtar* tweemaal alleen een bezoek hebben gebracht en een derde maal vergezeld van gewapende mannen, is dan ook louter *post factum*. De Raad wijst verzoeker erop dat de vastgestelde incoherenties geen futiliteiten betreffen maar betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, zodat mag worden verwacht dat zowel hij als zijn echtgenote daaromtrent overeenstemmende verklaringen afleggen. Dat de verklaringen werden opgetekend naar aanleiding van meerdere gehoren doet hieraan geen afbreuk. In zoverre verzoeker suggereert dat communicatieproblemen met de bij de gehoren aanwezige tolken aan de basis kunnen liggen van de

vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden, moet worden opgemerkt dat noch verzoeker noch zijn echtgenote op enig ogenblik melding hebben gemaakt van dergelijke problemen.

Een eenvoudige verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak, waarin op algemene wijze wordt gesteld dat niet alle contradicties en omissies van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten, kan niet dienen om aan te tonen dat de *in casu* vastgestelde omissies en contradicties niet zouden volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te besluiten. Gelet op het bovenstaande toont verzoeker evenmin aan dat de verwerende partij zich zou hebben gebaseerd op tegenstrijdigheden die er niet zijn, dat zij zou nagelaten hebben de nodige voorzichtigheid aan de dag te leggen in haar communicatie met de tolken of dat bepaalde vragen mogelijks verkeerd werden geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt documenten ontvangen te hebben waaruit zou blijken dat hij in Irak wordt vervolgd omwille van desertie (stuk 9 gevoegd bij het verzoekschrift). Daarnaast legt verzoeker de overlijdensakte van zijn broer neer (stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift), evenals een waarschuwingsbrief van de militie (stuk 11 gevoegd bij het verzoekschrift) en een brief opgesteld door de gemeente van Bagdad waarin de problemen van verzoeker zouden worden bevestigd (stuk 12 gevoegd bij het verzoekschrift). Verzoeker geeft aan de vertaling van deze documenten ter zitting te zullen neerleggen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel niet dat verzoeker dit heeft gedaan. Er dient dan ook te worden verwezen naar artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 luidens hetwelk stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Bijgevolg kunnen deze documenten niet in overweging genomen worden door de Raad.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij desertie ten onrechte erg rooskleurig doet uitschijnen, herhaalt dat hij het leger heeft verlaten en bij terugkeer naar Irak zal worden veroordeeld door de autoriteiten, gaat hij inhoudelijk niet in op de motieven van de bestreden beslissing volgens dewelke hij niet aantoonde dat hij in Irak door de autoriteiten wordt vervolgd omwille van desertie uit het leger.

Verzoeker verwijt de verwerende partij tot slot dat zij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het specifieke profiel van verzoekers gezin. Hij wijst erop dat hij zelf soenniet is en dat zijn echtgenote sjiiet is. Nochtans zou de verwerende partij volgens verzoeker goed op de hoogte zijn van de gespannen relaties tussen soennieten en sjiieten in Irak en de gevaren die hiermee gepaard gaan. Verzoeker betoogt dat hij en zijn echtgenote onmogelijk op een veilige manier een gezinsleven kunnen onderhouden in Bagdad en dat zij het risico lopen onmenselijke en vernederende behandelingen te ondergaan, dan wel gedood te worden. De Raad merkt op dat verzoeker noch zijn echtgenote op enig moment hebben aangegeven dat zij in Irak eerder problemen hebben ondervonden door het feit dat zij elk uit een andere stroming binnen de islam stammen, laat staan dat zij omwille van dergelijke problemen vervolging vrezen dan wel een risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Irak. Bovendien kan verzoeker met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaan om aan te tonen dat hij of zijn echtgenote in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker gevoegde (verzoekschrift, stukken 3 tot en met 8), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten voorhouden, vormt dit weldegelijk een relevante overweging. Indien voormelde personen werkelijk van mening waren dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich zouden brengen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat zij niet vrijwillig willen terugkeren naar Bagdad. De ongefundeerde en louter hypothetische bewering dat vele mannen naar door oorlog geteisterde regio's terugkeren om ter plaatse hun gezin te beschermen, nadat ze dit gezin *nota bene* op de vlucht voor het geweld in eerste instantie zouden hebben achtergelaten, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Verzoeker toont niet aan dat UNHCR in richtlijnen adviseert om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud het advies van UNHCR weergegeven in “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014, dat overigens reeds dateert van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Met het louter betwisten van dit besluit, de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het neerleggen van de stukken 3 tot en met 8 toegevoegd aan het verzoekschrift toont verzoeker allerminst aan dat de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en bijgebracht middels een aanvullende nota niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF